

ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΚΟΥΡΤΛΑΥ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΧΟΝΕΥ'Υ'

ΙΧΕ πεθάνει τα μεσάνυχτα. Τό έννοισε από ένα στέγνωμα του λαιμού του και μία λιγούρα που είχε φτάσει ως την καρδιά του. Νόμισε ότι τον είχαν κλείσει σ' ένα ψυγείο ! Προσπάθησε λοιπόν να ξεφύγηση για να τον βοηθήσουν με ή φωνή που πηγαινε από λάρυγγά του. Τα μάτια του από τό φόβο γέμισαν άνατόδα και έμειναν κ' αυτά άκίνητα.

Μά τό πιο περσιζόνο ήταν ότι δεν στενοχωριόταν καθόλου άπ' αυτή την κατάσταση. "Άφρησ την ψυχή του να πετάξη μακριά από τό σώμα του και έμεινε άληγης για πάντα. "Όλα καλά είχαν τελείωση και ή στενοχώρησ και ή γριόρησ και τά μαλάματα. Τώρα ήταν έλευθερος να ταξιδεύη προς τά σύννεφα, χωρίς τό βαρύ φορτίο των πόθων του και των θλίψεων του. Σαχναία όμως άνατριχίωση.

Μιά ιδέα τον έκανε να τρεμοκαταξή. Σκέφθηκε ότι μπορούσε κανείς να τό τράξει τον έννο του. "Από τους άνθρωπους όλα μπορεί κανείς να τό περμένη. "Έπειτα όλα οι συγγενείς του ποτέ δεν ήταν καλοί μαζί του. Κι' αυτή άκόμη ή γοητευτική γυναίκα του, έχόντουσαν στιγμές που τό δήλωνε, ότι έννε ένας σχαμένος άνθρωπος.

Μ' αυτές τις σκέψεις άναγκάστηκε να σταματήση τό δρόμο της ψυχής του.

— Δεν έννε καιρός άκόμη να φύγωμε, της έλεε. Πρέπει πρώτα να δούμε με που πρώτα θα φέρουμε τό σώμα μας και τί θα κάνουν όλα αυτοί οι ατελιόμεινος συγγενείς και φίλοι. Θα μάς στείλουν καιμιά άνοδοσίση ; Θα χρίσουν κανένα δάκρυ ή θα γελούν πίσω από τό μαντήλι τους ; "Έπειτα, μη ξεχνάς ότι σύμφωνα με την παλιά παράδοση, ή ψυχή τό πεθαμμένο πρέπει να μείνη τρία μερσίνιχα από τό σπύτι.

— Η ψυχή κινάτρε τό πνεύμα του Τσούλι Χόνου διασωρσμένη. — "Έτσι είσαι σύ, τού έλεε, διαρκώς θέλεις να με βασανίσης με τί λογική σου. Τώρα πάλι άναβάλλεις τό ταξείδι μας.

— Έβλε άνάγνη να δώ για τελευταία φορά τό δίκιο δούσο μου. Σέρας τί έννε να τους αφήσης Ξαφινιά, επειδή τό θέλεις ένας ήλιος σωφρά. "Α, αυτοί οι άδμοι με τίς τροχούρες λαμψιόμοις τον έπρεπε να κιαροδύονται πολύ ασήματ. Τς ζούσαν έτσι γιατί έννε άρηρημένο, γιατί έχουν πιη' ένα ποτηράκι κρασί ή για να διασκεδάσουν. "Αν ήταν στο χέρι μου, θα τόυς κρεμόσα ! Οι σωφρέ έννε ό πό άσυνείδητοι άνθρωποι τό ζούσαν. "Όλα τους έννε κακοκούα στοιχεία και κατεργιόρησ. Πάρε παράδειγμα τό Μπιλ, τό σωφρέ μου. "Έχει παντρευτή έπιστομιοσ όλς τίς ίσηρέρες της γετονιάς και κάνει όλες τις παλιονθραμίες, άραξ να έξρη ότι θα κερδίση λίγα δολάρια. Είμαι έχιαροσπόμενος που πέθανα γιατί μ' ατό τον τόν πρώτο γλύτωσα κ' από αυτόν.

— Σούτ ! Έκανε ή ψυχή, κρατώντας την άνασθη της. Μού φαίνεται ότι κάποιος έρχεται. "Έλα να κρηφούοιμε στη γωνιά της κάμαρας.

Τό πνεύμα του Τσούλι άναγκάσθηκε να την άκολουθήση. "Από τό σκοτάδι του είδε τί γυναίκα του να μείνη Έξάλια στο δωμάτιο με ποισμένα τά μάτια από τά δάκρυα. Την άκολουθούσε ή μίσηρα της θυσιαιήν όσ' μια 'Ιησοφική μελαγχολία κ' βότερα ένας γρηολός γιόροσ μαζί με δύο έννοις. Στά χέρια του κρηφούοισε μιά τσάντα και τά μάτια του πίσω από τά γυαλιά του πεποήταν παράξενος φωτιές.

— Θά έννε ό εργολόβος των ζηδειών, είτε ή ψυχή από πνεύμα του Τσούλι. Κινάτρε πόσο άξιοσρεπές έννε τό όζο του !

— "Όχι, μού φαίνεται ότι έννε ό συμβολαιογράφος. Μπορεί να ήθε να με δη πεθαμμένο για να θεβαιωθεί ότι έχασε τον κελήν του. Σάτα να δούμε τί θα γίνει. Τώρα μιλάει ή γυναίκα μου.

— Πού'ν άργά ήρθατε δόκτορα Γρεξίν, είτε ή γυναίκα του Τσούλι στο γιατρό.

— Η ψυχή του Τσούλι άνατριχίωση. — "Τ' άκούσες ; ούτως τό πνεύμα. Μού φαίνεται ότι την έχοντε πολύ άσημα. Αυτός ό διαβολογοιόμφοσ έχει την κανόνιητα ν' άνασθηνη τούς πεθαμμένους. Θέλει να κάνει κανένα τέτοιο άστέιο κ' από σώμα σου.

— Δεν τό ποτέω, δήλωσε ό Τσούλι. "Αν τολμήση κάτι τέτοιο, θα τον σκοτώσω. "Όχι, δεν μπορεί να με ξεπνήξη άπ' αυτό τό μακάριο έννο μου. Καλά έχω βρη την ήσυχία μου.

— Και να σκέριεται κανείς τούς πόνοσ που τράβηξα μέρες ότου να έλευθερωθώ από τό σώμα σου ! "Όι' αυτά τώρα θα πάνε χαμμένα. Αυτός ό μίστερ Γρεξίν θα μ' έσπαλάσσει να φυλακισθώ πάλι στην καρδιά σου και να την κάνω να χριτάει και να ύποσέκη. "Ε, όχι κάρη, αυτό δεν μπορεί να γινή. Θέλω α' έχω την ήσυχία μου.

— "Αλλά μήπως έχω κάποιος ότι έχω καμιά βρεξη να γρηφωσ στον κόσμο. Μόλις λιγάκι δυναμώσουν τά φτερά μου, θα τό σκοάσω άπ' τ' άνοχτό παράθυρο προς τά σύννεφα και ές έβδη να με πείση απός τό κρηφίμοσ μίστερ Γρεξίν. "Εγώ, βίλειες, μπορώ να κάνω αυτό τό ταξείδι προς τό βασίλειο των μυστηριών άκόμη και πριν από τις τρεις μέρες. Μά έσύ είσαι Ξεπαρωθό. Πρέπει πρώτα να μπούρης να κρηφύσης τις φτερούγες σου. Για κάνει μιά άπόπειρα να πετάξης.

— Η ψυχή τινάξε όσο μπορούσε τά μακριά και άόματα φτερά της και έφρεσε τό σώμα της στο κενό. Μά δεν μπόρεσε να κάνει ούτε ένα ήμα. "Έπεσε βαρετά στο πάτωμα, ριχνώντας τό μεγάλο βάζο της έταξάρας.

— "Ανόχητ ! φώναξε τό πνεύμα. Μ' αυτή τί βίλειση σου έκανε δόλους να νομίσουν ότι βουκόλασασα. Κινάτρε να δης πός έχασαν τό κρημια τους ; Τρέμουν από τό φόβο τους σάν να έχω μεταβληθώ σε διάβολο. Κάπτε όμως φρονημα για να δούμε τί ήθελε να κρηφώι αλάξ ή χασπίης. Μπορεί να μιά σημαδεμένη τό τομάρι για να τό κρηφίμωσιν μια ώρα άργήτερα τά σκουλήρια.

— "Όστε, έκανε ή ψυχή, από έλο αυτό τό άμορφο σώμα, που ήταν γεμάτο δόνημα και ζώη, δεν θα μείνη τίποτε ;...

— Μόνον ό σκελετός. "Ένας πανάθλιος σκελετός με τσακισμένα τά πόδια από τ' αιώνηρητηκό διατήρημα.

— Κι' από τό πράγμα λοιπόν προφραθούσα τόσα χρόνια να ξεγρηφώσ ; Έκανε μ' άπογοήτεση ή ψυχή. "Έτσι ήταν μακροσ να πάνε έλοι οι κόποί μου χαμμένα ;

— Τι να γίνει ; "Όλα τά πλάσματα της δημιουργίας έννε μακροσ, μιά μέρα να πεθάνουν, την παρηγόρησε τό πνεύμα. Μά άφρησ τί συζητήση και κινάτρε να δούμε με τί πρώτο θα ξεμυλάξουμε άπ' αυτόν τον γιατρό. Τόν βίλειες ; "Ετοιμάξτε τώρα μια μεγάλη σφίγγη. "Ασφαλώς θα κάνει στο φτωχό σώμα μου μια ένεια άδενάλινη. "Έξαι, θα χρώση τη θέλιόνα του στην καρδιά και θ' άδειάξη έλο αυτό τό υγρό θά να με ξεπνήρη. "Έλα, δεν την γλυτώνουμε, Είμαστε χαμμένα. Μά για να δούμε τί λέει στί γυναίκα μου. Πώς ; "Ας μού κινήση την ένεια για να προλάβω να κάνω την διαθήρη μου ; "Ότε γι' αυτό λοιπόν μού τρωάφουν τον μακάριο έννο μου. "Α, έννοια σου, κ' από τόσους διορθώσο, άκού έννε τόσο άνησθητή, "Είπατος, ζήτωη, ψυχή ! Θά ύποσιμε πάλι από σώμα μας, αλλά να μη τολμήσης να άνακατεψής στις δουλειές μου.

— "Όστε! από την έγγρήση του δόκτοροσ Γρεξίν, ό Τσούλι άνόσεε τά μάτια του.

— "Αφήστε με να πεθάνω, κρηφούοιμε. Αυτηθήτε με.

— "Αφήτε τον να ήσυχίση, τούς παρακάλεσε με δάκρυα και ό πιστός κρηφούοις του.

Μά ό συγγενείς του είχαν πέσο σάν κορμια από πάνω του. Τό μόνο πού τούς ένδοίερε ήταν ή τερόστα περιουσία του Χόνευ'Υ' αυτό είχαν φρονάξει κιάλας και τό συμβολαιογράφο. Και Ξαφινιά έ έννε τό θάμα. "Ο Τσούλι δινάμωσε κ' άρχισε να μιλάη.

— Γράψε, είτε ίπών συμβολαιογράφο, αφού διάταξε όλους να τον άφήσουν μόνο, όα θα σου πώ. "Ηρθε ή ώρα να έκδηθησ αυτοίους τούς κρηφούοις.

— "Ο συμβολαιογράφος μ' άπάθεια συντάξε την διαθήρη. "Έπειτα την έδωσε στον Τσούλι να την ύπογράφη. "Ο Χόνευ'Υ' με μιά τελευταία προστάθεια έγραψε κάτω από τό έπασμιο έγγρηφο τ' έννοια του.

— Η διαθήρη ήταν έγκυρος. Σύμφωνα μ' αυτήν ό Τσούλι άφρησ στούς συγγενείς του από έκατό έλλες και ιτη γυναίκα του διακόσες. "Όσο για την περιουσία του τη άφρησ όλη στην άρασομένη κρηφούοιη του, ό άπότος ήταν ό μό-

Advertisement for 'ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ' (A Unique Opportunity) featuring 'ΜΠΟΥΚΕΤΟ' (Bouquet) and 'ΕΙΣΙΟΓΕΝΕΙΑ' (EisioGeneia). The text describes a special offer for subscribers, mentioning a 'ΜΑΡΤΙΟΣ' (March) issue and a 'ΠΑΡΘΕΝΑ' (Parthena) magazine. It includes details about the price of the magazine and the opportunity to receive a copy for free. The advertisement is framed by a decorative border.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

TOY PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μά οι συναμάτια του Βυζαντίου έτρεμαν, μήπως δοϋν τους

εαυτούς των νά ξεπέφτουν και νά μεταβάλλωνται σέ ειρηνικούς πολίτες... Η πόλις μνημκίωσε τότε από άξιωματικούς και στρατιώτες έν άδεια κι' από καλογέρους πού είχαν αφήσει: τά μοναστήρια τους. "Όλοι αυτοί πουλούσαν τήν ύποστήριξή τους, τά σπαθιά τους και τά κηρύγματα τους στο πιο πλούσιο κόμμα κι' έτσι ζούσαν. Είχαν ως άρχηγούς τους τόν Νικήτα και τόν Σισίνικο, οι όποιοι τους είχαν μισώσει για λογαριασμό του ύπουργού Νικηφόρου, άνθρώπου σκεπτενίου και φιλοδόξου, χωρίς αξία, πού ήθελεν νά τόν ανεβάσουν στο θρόνο, για νά τόν έχουν ύποχειρίο τους. Γύριζαν λοιπόν στο δρόμο, έρεθίζοντας με κραυγές και κηρύγματα τό λαό και διακηρύσσοντας πως δέν ήθελαν ούτε τόν Άέτιο, ούτε τόν άδελφό του Λέοντα, ούτε τόν Καρολομάγνο.

Η Ειρήνη δέν άνησυχούσε καθόλου άπί' ατάς τις όχλαγωγίες. Τό θάρρος της είχε αφήσει τόσες ταρχές και στάσεις, ώστε είχε συνηθίσει πειά ό' ατάς και δέν τους έδινε καμμία προσοχή.

Έξ άλλου, ή μελαγχολία της την είχε κυριεύσει πάλι. Είχε κλειστή σαν μοναχή στο παλάτι της, περιμένοντας τό αποτέλεσμα των διπλωματικών διαπραγματεύσεων. άφωσιωμένη όλοκληρη στην περιποίηση τοί σώματός της, με τό όποιο ήθελε νά νηστεύσει τό μέλλοντα σύζυγό της. Περιτοισιωμένη από τις γυναίκες της ακολουθίας της, περιουσε τις ημέρες της φτώγιοντας καλλυντικά και κάνοντας λουτρά σε νερά άνάμικτα με πολύτιμα άρώματα και δυνατά τονωτικά, χωρίς ν' άσασχολήται καθόλου με τους θούρους των αγιών.

Όστόσο, μιά μέρα, μερικοί άνώτεροι τιτλοϋχι παρουσιάστηκαν μπροστά της και άρκετα βάνουσα της είπαν ότι άν ό παρολημάγιος είχε κατορθώσει νά ύποτάξει την παλαιά πρωτεύουσα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, τά σπαθιά τους ήσαν εις θέσιν νάπομακρύνουν αυτό τό βαρβαρο από την καινούργια.

Η Ειρήνη ύψωσε τους ώμους της και τούς έδωξε.

Ένωμεταξύ, στις έπαρχίες, οι λεγεώνες του στρατού άρχισαν νά ταραζώνται. Οι άξιωματικοί έτρεχαν στην πρωτεύουσα για νά δοϋν κατά πού φασούσε ά άνεμος. Ουμωμένοι κατά του Άέτιου, ό όποιος δέν έκανε άλλο, παρά νά τους εξοργίζει διαρκώς κι' εναντιον του άδελφού του Λέοντος, τόν όποιον ήθελε νά τους επιβάλλη ως αυτοκράτορα, άηρόθουν νά παράνοια τους στην Ειρήνη, μά έκείνη ούτε τους άπάντησε καν.

Τότε έγιναν ένα με τό Νικήτα και τό Σισίνικο. Φανταζόντουσαν ότι, άν έπραγματοποιετο ή ένωσι των δύο αυτοκρατοριών, οι φράγκοι δέν θα σεβόντουσαν ούτε τους βασιμούς τους, ούτε τά γαλινα τους, ούτε τά προνόμια τους. Κι' έτσι ξεσηλωθήσαν βίαια εναντιόν του Καρολομάγιου, της Ειρήνης και του Άέτιου.

Όταν ή Ειρήνη τρομοκρατημένη, θέλησε ν' αντίδραση εναντιον της κινήσεως αυτής πού είχε πειά γενικευθή, ήταν άργά. Ο Νικηφόρος, ό όποιος είχε αναγορευθή αυτοκράτωρ, βαδίζει έκ κεραλής του λαού προς την Άγία Σοφία.

Άλλ' άς δώσουμε τό λόγο στο γρονκογράφο, ό όποιος διηγείται με την πιο μεγάλη άπάθεια τά γεγονότα ατά:

ως πού είχε λησθή για τόν θάνατό του. Τό πνεύμα και ή ψυχή του Τσαβάν, άφού διασέδασαν με τό θυμό των αγενών του, πέταξαν πρὸς τά σύννεφα ξεχνώντας ένα χαμόγελο στά χείλη του πεθαμένου. Ήταν ένα χαμόγελο ικανοποιήσεως, γιατί ό Τσαβάν είχε π θάνει εύχαριστημένος. Είχε πληρώσει όπως τους άξεις όλους τους Ήσους της εναντιότητός του.

ΤΖΩΝ ΚΟΥΡΤΑΥ

«Τό έτος αυτό 801, ό πατριίκος και λονωθής Νικηφόρος έπανεοτάτησε εναντιον της εϋσεβέστατης αυτοκρατειρας Ειρήνης.

Στήν επανάστασί του τόν βοήθησαν οι πατριίκιοι Νικήτας, Σισίνικος, και ό άδελφός του Γριψούλης, μ' έπισκόπους και δόλο. Έπίσης ενώθηκαν μαζί τους οι πατριίκιοι Λέων, Σαραντόγηος, Γρηγόριος, Θεόκτιστος και Πέτρος, οι όποιοι με τεχνάσματα, κατάρθωσαν νά παρασύρουν προς τό μέρος τους μερικούς από τους άρχηγους του στρατού.

Τέλος, άφού οι επαναστάται κατάρθωσαν νά καταλάβουν ή Χάλκη, παρέσυραν έκεί την αυτοκρατορική φρουρά, την όποια ξεγέλασαν με τά ψέμματα τους. Την έκαναν νά πιστέψη ότι ή αυτοκράτειρα Ειρήνη τους είχε δώσει έντολή ν' ανακηρύξουν αυτοκράτορα τό Νικηφόρο για νά ξεουδετερώσουν τά σχέδια του Άέτιου, πού ήθελε νά κάνει αυτοκράτορα τόν άδελφό του. Έκεινοι πίστεψαν εύκολα τά ψέμματα ατά και χαρέτησαν τόν τύρανο αυτοκράτορα. Κι' έτσι οι επαναστάται πατριίκιοι κτύπησαν νά μπου άνεμπόδιστα μέσα στο παλάτι. Από εκεί σκόρπισαν ανθρώπους του δόλου και σκλάβους ό' δλη την πόλι για ν' ανακηρύξουν την άνακήρυξι του καινούργιου αυτοκράτορος.

Κατά τά χαράματα οι επαναστάται τοποθέτησαν φρουρά στο άνάκτορο του Έλενθεριανος, όπου έμενε ή αυτοκράτειρα...

Η Ειρήνη δέν μπορούσε στην αρχή νά πιστέψει σ' αυτή την καταστροφή, σ' αυτή την κάταρρευσι των σχεδίων της, την ώρα άκριβώς πού νόμιζε ότι θα τελείωνε θριαμβευτικά τό μεγάλο της έργο με την άνοσσησται της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας της όποιος θα γινόταν Αύγουστα. Καί με τίς σκέπης ήταν τώρα ύποχλωστη ατού του ήλιθιου Νικηφόρου, πραγματική μαγία στην έπισας.

Ένωμεταξύ, οι εύνοούμενοι της, οι ύπηρετες της έφευγαν από τό παλάτι, για νά πάνε νά προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους στον καινούργιο κύριο της αυτοκρατορίας.

Μήν μαζί με τις όλοφρονημένες γυναίκες της ακολουθίας της, ή Ειρήνη κατηγορούσε τόν Άέτιο, μετανοούσε, γιατί είχε αφήσει νά χυθή ό Σταυράκιος κι' άποκαλούσε τόν έαυτό της ήλιθιο. Δέν ήταν λοιπόν πειά ή προνοητική Ειρήνη, ή μαγική προφητίσσα του μέλλοντος, πού ήξερε νά ξεκαθαρίζει προκαταβολικά τό δρόμο της από κάθε τί, πού θά την έμπόδιζε νά φτάση στο σκοπό της.

Όταν της άνήγγειλαν πως θά την έπαιρναν για νά την οδηγήσουν στο αυτοκρατορικό άνάκτορο, ήύαυσε έξαφνα.

Στολισηκε με τά αυτοκρατορικά της έμβλήματα, με τά πιο λαμπρά κοσμημάτια της, άποφασιώθηκε νά επιβιβη με τη μεγαλοπρέπεια της εμφανισιώς της στους αθλήους αντιπάλους της.

Όταν όμως τελείωσε ή λαμπρή αυτή τουαλέττα της, έκλαψε πολύ. Συλλογιόταν ότι αυτό ήταν ή τιμωρία για τά εγκλήματα πού είχε κάνει κατά τά τελευταία χρόνια, θεωρώντας τά άναγκαία.

Ένωμεταξύ, ή καμπάνε στην πόλι γυτιούσαν δαμονοσιμένα για τί στέψη του σφετεριστού του θρόνου τό κριό έκείνο πρωϊν τοί. Οκτωβριος. Οι ψευθοι τοί πλήθους άκουγνύτουσαν χωρίς ένθουσιασμό.

Η κωδωνοκρουσις ατάς χτυπούσαν μέσα στην καρδιά την Ειρήνη... Άι ήταν μεγάλη δυστυχία για αυτήν ό θάνατος του γιου της Κωνσταντινου. Κι' ή τύψις της για αυτό, είχον καταστρέψει τις ικανότητές της.

Κ' ή καμπάνε χτυπούσαν, χτυπούσαν... Ο πατριάρχης Ταρσίσιος, τό δημιούργημα της, ατάς πού τόσο την είχε έκθεισει, έστειλε τώρα τόν έχθρό της αυτοκράτορα μέσα στην Άγία Σοφία. (Άκολουθεί)

Ο Αυτοκράτωρ Νικηφόρος